

'GRAPPIG EN VERRASSEND. SLIMME RIK WORDT ZEKER EEN HIT!
LINCOLN PEIRCE, SCHRIJVER VAN NIEK DE GROOT

Slimme Rik

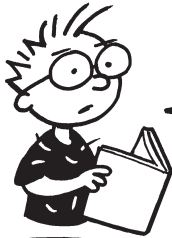

NIET OPENEN!

Mark Parisi

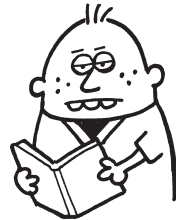
Niet openen!

Lof voor Slimme Rik:

RIK

IK HAD HET ZELF NIET
BETER KUNNEN SCHRIJVEN
EN TEKENEN. MAAR JA,
IK HEB HET DAN OOK ZELF
GESCHREVEN EN GETEKEND.

GRIMBERT

DE KAFT VAN DIT BOEK
IS GEHEEL GEMAAKT VAN
GERECYCLED APENHAAR.

RIKS MOEDER

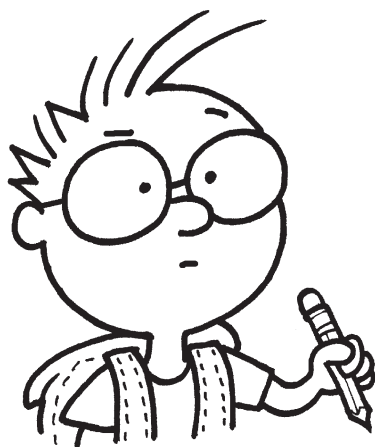
EEN LEVENSGEVAARLIJK
BOEK. JE KUNT JE AAN
ELKE BLADZIJDE SNIJDEN.

MEESTER MEIJER

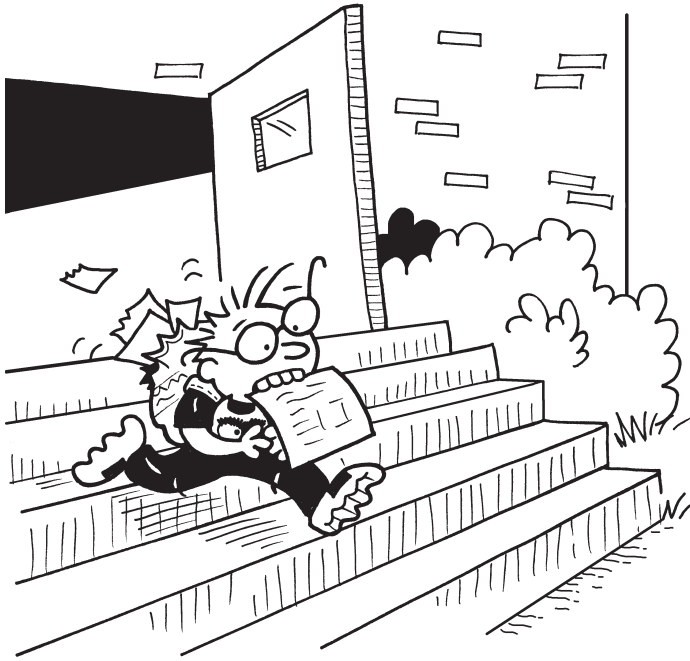
EEN 5,5. MELD
JE NA SCHOOL
BIJ MIJ.

ALS JE DIT BOEK LEEST,
DAN LEEF JE NOG.
DAT HEB JE AAN MIJ
TE DANKEN.
GRAAG GEDAAN.

HOOFDSTUK 0

De trailer

Ik storm de school uit met een duivels beest in mijn armen en een gestolen document tussen mijn tanden. De inhoud hiervan zal de wereld op haar grondvesten laten schudden. Letterlijk! Ik word achternagezeten door een grote, kwaadaardige...

Ook al ga je me vast niet geloven, ik ga het je toch vertellen.

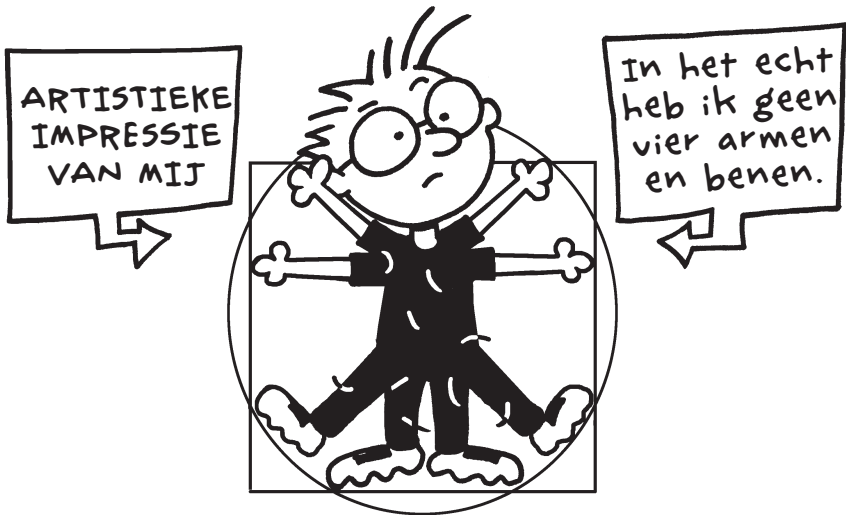
Waar zal ik eens beginnen? Ach, bij het begin dan maar.

HOOFDSTUK 1

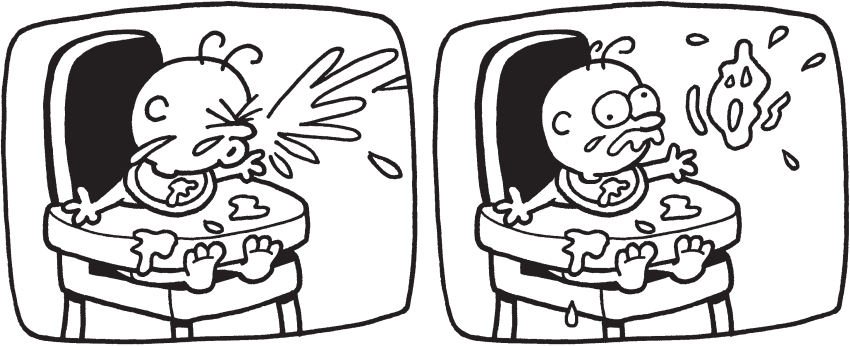
Rik, Rik, slimmerik

Ik heet Rik Slim, maar je mag me Slimme Rik noemen. Ik draag zwarte kleren. Dat schijnen alle kunstenaars te doen.

Ik werd geboren als kunstenaar. Ik had geen keuze.

Mijn eerste kunstwerk maakte ik als baby. Mijn vader legde dat moment op video vast. Ik was gepureerde worteltjes aan het eten toen ik tegen de muur nieste.

Dat klinkt niet heel bijzonder, dat weet ik. Maar de klodder leek op het beroemde schilderij *De Schreeuw*. Pap zette de video online en die werd miljoenen keren bekeken. Mensen smulden ervan!

Op de kleuterschool probeerde ik een grootse comeback te maken door krijtjes te eten en te niezen op karton, maar dat was ik al snel spuugzat, zo merkte ook de juf.

Pap noemde dit mijn Jackson Pollock-fase.

Op school is mijn kunst nooit gewaardeerd, maar gisteren gaf Meijer, mijn meester, openlijk toe dat ik een ware kunstenaar ben!

*Stop met die
kunstwerken!*
5

Dit was zijn commentaar op mijn huiswerkopdracht.

We moesten namelijk een opstel schrijven over de gevolgen van overbevolking voor onze planeet.

Dit leverde ik in:

Meijer zei dat het een stuk van tweehonderd woorden had moeten zijn. Ik legde uit dat een beeld meer zegt

dan duizend woorden dus dat ik bonuspunten moest krijgen, maar rekenen is niet zijn sterkste punt. En van kunst begrijpt hij al helemaal niets. Gelukkig had ik mijn kladversie niet ingeleverd.

Pap zei dat iemand die niets van kunst begrijpt een barbaar is. 'Barbaar' is nu mijn lievelingswoord. Meijer is een barbaar. Hij is koning, keizer, admiraal van de barbaren. Hij heeft geen gevoel voor creativiteit en snapt niets van geniale kunstenaars zoals ik.

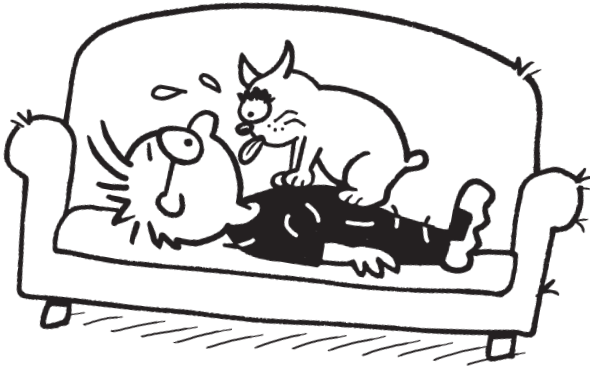
Zoals alle succesvolle kunstenaars heb ik oog voor detail. Een uitzónderlijk oog voor detail, mag ik wel zeggen. Ik zie dingen die niemand anders opvallen.

Op dit moment zie ik bijvoorbeeld iets wat ik nogal vreemd vind.

Mijn kat verslindt mijn gezicht.

HOOFDSTUK 2

Kleine jongen

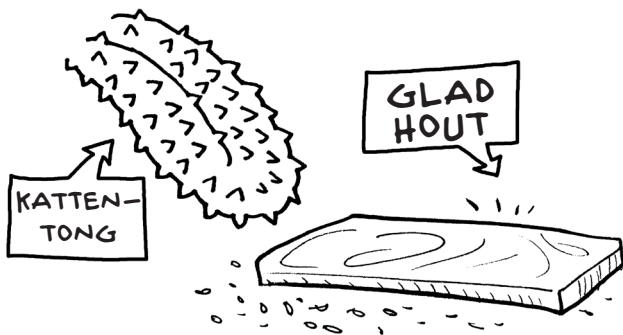

Jonas en ik zijn maatjes. Waarom besloot hij dan ineens om mijn gezicht op te eten?

1. Hij is hondsdol
2. Ik ben dood en hij vreet het kadaver op
3. Ik smaak lekker
4. Al het bovenstaande

Er is nog een optie. Hij denkt dat ik kattenvoer ben. Ik heb een broodje tonijnsalade gegeten, dus ik ruik naar zijn brokjes. Bovendien beweeg ik niet, net als zijn eten.

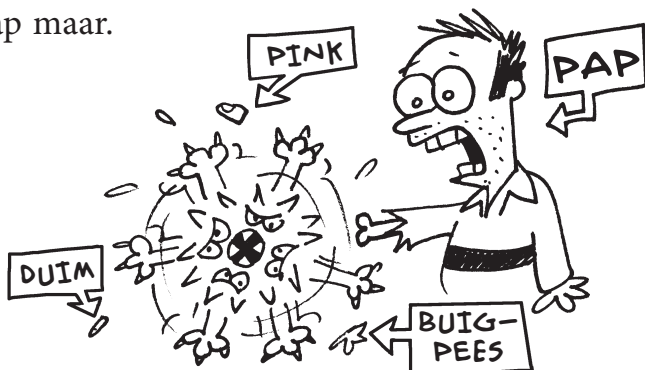
Ik schuif heen en weer zodat Jonas zijn vergissing inziet, maar hij schaamt zich duidelijk zo erg om zijn fouten toe te geven dat hij me blijft likken. En een katten tong voelt aan als schuurpapier.

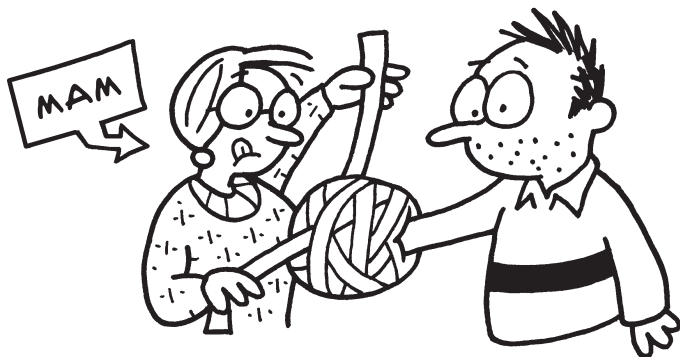
Ik denk niet dat Jonas ooit een heel mens heeft opgegeten, maar ik zie hem er best voor aan. Hij is een harde en ik ben de enige mens ter wereld die hij tolereert.

Ik kan hem zonder problemen oppakken, maar als iemand anders dat probeert, dan gaat het mis.

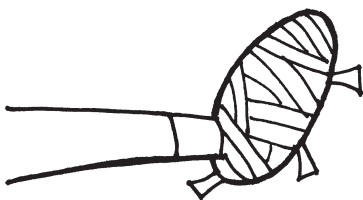
Vraag pap maar.

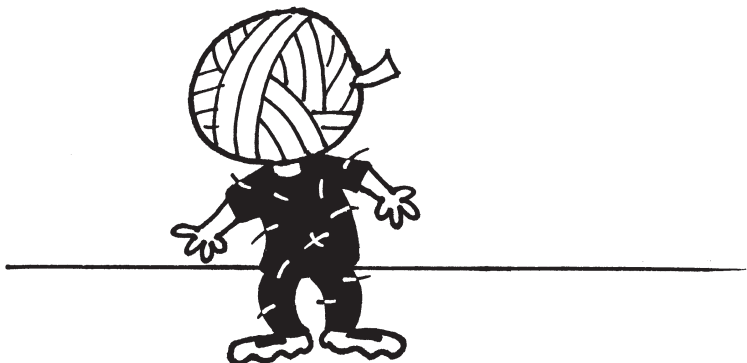
De schade viel reuze mee, maar dit was hoe mijn moeder het beschreef. Bij elk schrammetje reageert ze heel overdreven.

Ze werd ook hysterisch toen mijn zus haar teen had gestoten.

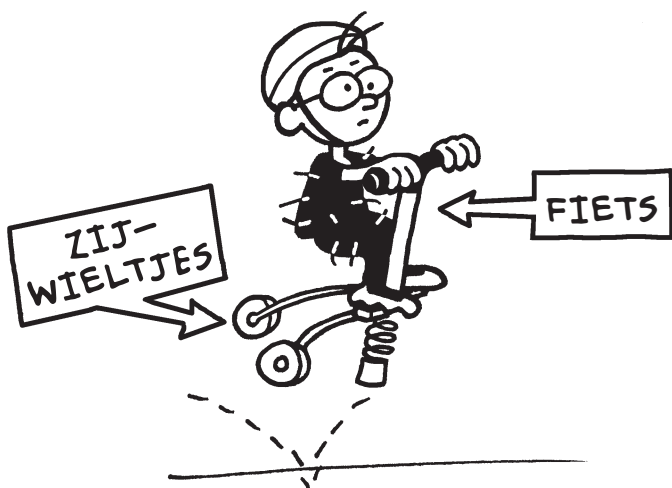
En die keer dat ik hoofdpijn had.

Pap doet juist altijd heel relaxed. Hij is niet zo'n prater, tenzij het over oude muziek gaat.*

Op een of andere manier zorgde hij ervoor dat ik Jonas mocht houden van mijn moeder. En dat was heel bijzonder, want mijn moeder is altijd superbezorgd.

Als het aan haar lag, had mijn fiets nog zijwieltjes. Zo erg is het.

Ja, dat is een springstok, maar fietsen tekenen is moeilijk. Ik ben er niet goed in en daarom teken ik liever springstokken.

Over moeilijk gesproken: daar heb je mijn zus.

Voor pap en mam. Bedankt dat jullie me altijd steunen.

www.graphic-novels.nl

Oorspronkelijke titel: *Marty Pants #1: Do Not Open!*

Verschenen bij HarperCollins Publishers

© 2017 Mark Parisi

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anne Douqué

Omslagafbeelding en illustraties: Mark Parisi

Omslagontwerp en grafische verzorging: Maartje Vermeer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4665 7 (e-book 978 90 261 4666 4)

NUR 282, 283